

ikke ringe Værdi. Under saadanne Omstændigheder vilde det være i højeste Grad urigtigt, om ikke Udvalget forelagde Sagen for Thinget saaledes, at det idetmindste denne Gang ikke bevilgede Pengene, efter som Sagen paa ingen Maade har været overveiet finantseftelt rigtigt; thi vi have allerede hørt, at det mere er arkæologiske Betragtninger end finantseftelt, der have været de ledende. Naar nu Spørgsmaalet bliver om Eiendom eller Afkeieendom, saa var jo det, der først skulde komme frem, naar man forlangte en Sum saa stor, at man derfor kunde købe hele Eiendommen for at bygge den om, det, om den ikke fra den Stund burde blive Universitetets eller Kommunitetets Eiendom; men snart er denne Stiftelse privat, naar man vil gjøre med den, som man synes, og snart er den offentlig, naar man vil gjøre Krav paa offentlige Penge til den; ja, selv det ærede Medlem (C. B. Nimestad) betragtede den i samme Vandebæret som Offentligheden eller som Universitetet tilhørende og som privat, og det er Enhver nødt til, der vil have Sagen, som den her foreligger, behandlet saaledes, som han vil det. Der som man ikke paa den ene Side sagde: Det er en privat Bygning, det er en Stiftelse, som maa opretholdes i den Skikkelse, den har, efter som det er det Smukke, det Væsentlige ved den, og paa den anden Side sagde: Det maa være Noget, der hører Universitetet til, det hører saa ogsaa til Kommunitetet, at der ingen Spørgsmaal kan være om, at Universitetet bør give Midler dertil, saa blev hele Sagen unaturlig og ugjortlig. Er det Universitetets Eiendom, saa foreligger det til Overveielse, hvorledes denne Eiendom med samtlige de dertil knyttede Bestemmelser paa en forstandig Maade kan blive gjort stiftet til at være Studenterbolig, og om ikke det Retteste var at udvide Regentens saameget, at der paa dette Sted blev saa mange Pladser flere, og saa kalde disse til Erindring om Waldendorff „de Waldendorffske Pladser“, — thi det er ogsaa en Maade at legere paa; — er det derimod en privat Eiendom, er det en Stiftelse, der bestaaer for sig selv, saa gjælder det om at afvise Fordringer fra en saadan Stiftelse, indtil Spørgsmaalet foreligger saaledes til Afgjørelse, at man kan

se, hvorledes Stiftelsen har arbejdet med sine egne Kræfter, hvorledes den har taget det, der ligger som dens egen Eiendom, i Betragtning. Her er Tale om et Terrain, der ligger paa et Sted, hvor et Terrain af den Art har en ikke ringe Betydning, og som, naar dette Kollegium, denne Studenterbolig skal blive der, ikke har nogen Værdi. Dette er en Feil, naar Sagen sees fra det finantseftelte Standpunkt, og kun fra dette kan den sees; Kommunitetet har ikke den mindste Grund til at give sine Penge ud til denne Stiftelse, naar det ikke er nødvendigt.

C. B. Nimestad: Den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) sagde, at det var Udvalgets Pligt, naar der blev fordret Noget, da at undersøge, om ikke den Institution, hvortil der blev fordret, selv havde de fornødne Midler til at besørge Reparationer etc. Den ærede Rigsdagsmand vil indsee, at han selv har begaaet samme Feil, som han sagde, at Andre havde gjort sig skyldige i, efter som han gjentagne Gange har søgt at bevise, at det, der her er Tale om, er Noget, der ligger under Finantsloven, altsaa at det er noget Offentligt; thi man kan ikke, samtidigt med, at man siger, at det er en Forpligtelse for Udvalget at anstille saadanne Undersøgelser, sige, at denne Institution er aldeles privat, fordi Udvalgets Forpligtelse da kun strækker sig til at sige: Det er Noget, der ikke kommer os ved. Alt, hvad den ærede Rigsdagsmand ellers talte om Spise eller Drikke, er Sagen uvedkommende, og jeg veed forøvrigt ikke, hvortil det skal sigte. Efter min Mening har Udvalget i Bestemningen givet et Raad, og det et daarligt Raad. Naar den ærede Rigsdagsmand sagde, at jeg selv havde stillet mig snart paa det ene, snart paa det andet Standpunkt, saa skal jeg dertil bemærke, at han selv har gjort det aldeles nødvendigt for mig at stille mig paa denne Maade, thi naar jeg skulde følge ham og paavise hans Banes Uregelmæssighed, var jeg virkelig nødt til snart at være paa det ene og snart paa det andet Sted af denne uregelmæssige Bane. Jeg er nødt dertil, naar jeg vil paavise, at der er noget Underligt i, naar han paa et Sted kalder denne Stiftelse aldeles privat og derimod